

Lelkigyakorlat 2013

Lelkigyakorlatunk Fóton volt, ahova vonattal ment ki az osztály. Az úton mindenki evett egy jót. Mivel nem tartott sok ideig az utazás, az egész út gyakorlatilag az evésről szólt. Megérkezvén az állomásra leszálltunk a vonatról, és még sétáltunk egy jó 1.5 km-t a szállásunkig, a helyi plébániáig. Egy aranyos kis templomkertben volt egy óvoda, és annak a felső emelete tele volt ágyakkal, ahol aludtunk, és középen egy nagyobb teremmel, ahol komfortos székek voltak. Mindenki elfoglalta a helyét a szobákban, majd egybegyűltünk a nagyobb teremben, és folytattuk a vonatról való leszálláskor félbeszakított evést. Erről megjegyzést is tett az egyik kísérő tanár, Horváth Richárd tanár úr is, mondván hogy teljesen igazunk van az evéssel kapcsolatban, hiszen alig egy fél órája szálltunk le a vonatról, és fél óránál többet tényleg nem lehet kibírni kaja nélkül. Mindezek után tartott egy kis bevezető beszédet, hogy a lelkigyakorlat miről fog szólni. A különböző hangokat, behalkításokat és egyéb beszólásokat szerencsére nem hallotta, vagy legalábbis nagyon jó színész. Azt mondta, hogy ezen a lelkigyakorlaton a család, és a családi háttér lesz a téma. Ha odatesszük magunkat, és figyelünk, akkor talán még tanulhatunk is valamit, míg ha nem figyelünk, akkor a csütörtök és a péntek megy a kukába. Azt hiszem, sikerült megértetnie velünk, mert az első gyakorlaton mindenki végezte a dolgát: a feladat az volt, hogy 30 percig csak bizonyos érzékeidre kell figyelni. 5 percig csak a hallásra, majd a látásra, majd az érzékelésre a bőrön, a napsugarak érintésére. Ez egész jól ment mindenkinek, bár nem bizonyítható egyértelműen, hogy mindenki a feladatot csinálta, hiszen az egész kívülről úgy nézett ki, hogy mindenki itt-ott, a templomlépcsőn, a bokor tövében vagy éppen a mogyorófán csukott szemmel heverészett. Aztán a gyakorlat végeztével mindenki visszament a kiscsoportjához. 3 kiscsoport volt, Kisdi Ágnes tanárnő, Horváth Richárd tanár úr, és Nényei Pál tanár úr vezetésével. Akkor volt egy kis levezető beszélgetés, majd elmentünk ebédelni a Fóti Kastély Étterembe, ahol kiadósat ettünk. Később délután egy kis séta után a plébániához érve kettéoszlott a csapat: az egyik fele egy kisebb túrára ment, amit inkább sétának neveznék, a másik fele pedig focizott. Természetesen megvertük a helyi focicsapatot 4:0-ra. Én elméletileg cserejátékos voltam, de ebből annyi lett, hogy egész végig egy padon ültünk, zenét hallgattunk, szurkoltunk, és néztük, ahogy a helyi gimis csajok felássák a röplabdapályát. A focizás után visszamentünk a szálláshelyünkre, volt egy újabb beszélgetés, majd vacsiztunk. Finom friss kenyér volt vacsorára, nagy választéknyi ízletes felvágott és többfajta sajt is. A végén felemésztettük azt a pár üveg lekvárt is, amit hoztunk. Ezek után néztünk egy filmet, ami nekem személyesen nagyon tetszett. Ugyanakkor az osztály természeténél fogva általában kommenteli a filmet, például egy erotikus jelenet közben valaki beordítja, hogy "Fúúúj!"...erre mindenki elneveti magát. Természetesen nem gondolta komolyan az illető. A film befejeztével mindenki elment fürdeni, fogat mosni és aludni. Az alvás, hogy szépen fogalmazzak, elég érdekesen zajlott.

A hely, ahol én aludtam, konkrétan 1.5 m x 60 cm-es volt, ahova szépen begyömöszöltem a hálózsákom, és összekuporodva éppenhogy elfértem. Sokan emiatt csövesnek neveztek, de természetesen csak poénból. Ugyanis az a szoba, ahol mi heten aludtunk, az egy 3 személyes szoba volt. Mai napig nem értem, hogy miért nyomorultunk be heten abba a szobába, hiszen ott volt még 5 másik.

Másnap reggel mindenki felkelt, megreggeliztünk (ropogós péksüteményt ettünk), és összeköltünk. Egy záró beszélgetés után felfedeztük a mogyoróbokrot, amit inkább fának hívnék, hiszen úgy nagyjából 6 méter magas lehetett. Alaposan megszedtük, és a legtöbben nekiálltak mogyorót enni. A mogyoróévés azonban a legtöbb esetben rengeteg feles mogyoróhéjjal jár, amit el kellett takarítanunk Horváth Richárd tanár úr utasítására. Miután ez is megvolt, mindenki felkapta a zsákját, és kísértünk a vonathoz, de teljesen fölöslegesen, mint később kiderült, mert a vonat jó 20-25 percet késett. Természetesen ezt a kis időt is kihasználtuk: a zsebünkben elraktározott mogyorót törtük és ettük, és 5 forintosokat tettünk a sínre, amit az áthaladó gyorsvonatok szép laposra vertek. A legnagyobb szenzáció azonban az a 10 forintos volt, aminek a tetejére egy 5-öst tettünk, és az 5 forintos mintája átnyomódott a 10-esre. Viszont a második vonat már a miénk volt, amelyre valamennyien felszálltunk, és hazamentünk. Egyszóval, ez a kirándulás jelentősen jobb volt, mint iskolában lenni...

Homolya Máté